

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев2 3676/2024
19.12.2024. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Мирјане Андријашевић, председника већа, Иване Рађеновић, Владиславе Милићевић, Марине Милановић и Весне Мاستиловић, чланова већа, у парници из радног односа АА из ..., чији је пуномоћник Срђан Алексић, адвокат из ..., против туженог Јавног предузећа за комуналну привреду „Лазаревац“ из Лазаревца, чији је пуномоћник Душан Марковић, адвокат из ..., ради исплате разлике зараде, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 205/24 од 19.09.2024. године, у седници одржаној 19.12.2024. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 205/24 од 19.09.2024. године у ставу првом, другом и четвртном изреке, као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија тужиоца изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 205/24 од 19.09.2024. године, у стау првом, другом и четвртном изреке.

ОДБИЈА СЕ ревизија тужиоца изјављена против решења садржаног у ставу трећем изреке пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 205/24 од 19.09.2024. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Лазаревцу П1 243/23 од 20.11.2023. године ставом првим изреке, обавезан је тужени да тужиоцу на име накнаде трошкова за регрес за коришћење годишњег одмора исплати појединачно утврђене месечне новчане износе са законском затезном каматом од доспелости до исплате и то за јануар 2018. године, за септембар 2018. године, за јун 2019. године, за новембар 2019. године, за децембар 2019. године, за фебруар 2020. године, за март 2020. године, за април 2020. године а преко досуђених износа до тражених је тужбени захтев одбијен. Ставом другим изреке, одбијен је тужбени захтев којим је тражио да се обавезе тужени да му исплати накнаду трошкова регреса за коришћење годишњег одмора за период март 2017. године-октобар 2019. године. Ставом трећим изреке, одређено је да свака странка сноси своје трошкове поступка.

Апелациони суд у Београду Гж1 205/24 од 19.09.2024. године је ставом првим изреке, потврдио је пресуду Основног суда у Лазаревцу П1 243/23 од 20.11.2023. године у одбијајућем делу става првог изреке и у ставу другом изреке а жалбу тужиоца у том делу одбио као неосновану. Ставом другим изреке, преиначио је решење о трошковима поступка садржано у ставу трећем изреке првостепене пресуде па је обавезао туженог да тужиоцу плати трошкове првостепеног поступка у износу од 224.700,00 динара са законском затезном каматом од извршности пресуде до исплате. Ставом трећим изреке, одбачена је жалба тужиоца изјављена против усвајајућег дела става првог изреке пресуде Основног суда у Лазаревцу П1 243/23 од 20.11.2023. године као недозвољена. Ставом четвртим изреке, обавезан је тужени да тужиоцу плати трошкове другостепеног поступка у износу од 32.400,00 динара.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужилац је благовремено изјавио ревизију због битних повреда одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права, на основу члана 404. Закона о парничном поступку.

Према одредби члана 404. став 1. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, бр. 72/11 ... 10/23 – други закон) – у даљем тексту: ЗПП, прописано је да је ревизија изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која не би могла да се побија ревизијом, ако је по оцени Врховног суда потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и ако је потребно ново тумачење права (посебна ревизија). Ставом 2. истог члана, прописано је да о дозвољености и основаности из става 1. овог члана, одлучује Врховни суд у већу од пет судија.

По оцени Врховног суда, у конкретном случају нема потребе за разматрањем правних питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, нити је потребно уједначавање судске праксе, као ни ново тумачење права, па нису испуњени услови из члана 404. став 1. ЗПП за одлучивање о посебној ревизији тужиоца, у односу на став први, други и четврти побијане пресуде.

Предмет тражене правне заштите је накнада неисплаћених трошкова за регрес за коришћење годишњег одмора тужиоцу за период од марта 2017. године закључно са априлом 2020. године. Правноснажна одлука којом је тужбени захтев тужиоца делимично одбијен заснована је на утврђеном чињеничном стању да је тужиоцу накнада трошкова регреса за коришћење годишњег одмора, у утуженом периоду, обрачуната на основу Колективних уговора туженог, а применом одговарајућих одредби материјалног права. Ревизијом тужиоца се оспорава налаз судског вештака економско-финансијске струке, на чијем мишљењу је заснована побијана одлука, што значи да тужилац оспорава правилност утврђеног чињеничног стања, а то није разлог за изјављивање посебне ревизије на основу члана 404. став 1. ЗПП. Тужилац уз ревизију није приложио другачије одлуке судова донете у предметима са истим правним основом и чињеничним стањем као у овом предмету, у смислу потребе уједначавања судске праксе.

Из тих разлога, Врховни суд је одлуку као у ставу првом изреке донео применом одредбе члана 404. став 2. ЗПП.

Испитујући дозвољеност ревизије, у смислу члана 410. став 2. тачка 5) ЗПП, Врховни суд је нашао да ревизија није дозвољена.

Према члану 441. ЗПП, ревизија је увек дозвољена у парницама о споровима о заснивању, постојању и престанку радног односа. Уколико се тужбени захтев односи на потраживање у новцу у овој врсти спора, дозвољеност ревизије се има ценити према члану 403. став 3. ЗПП, према коме ревизија није дозвољена ако вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Тужба у овом спору поднета је 28.05.2020. године, а побијани део правноснажне пресуде очигледно не прелази динарску противвредност износа од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе, па ревизија тужиоца није дозвољена.

На основу члана 413. ЗПП, Врховни суд је одлучио као у ставу другом изреке.

Врховни суд је испитао побијану пресуду у ставу трећем изреке на основу одредбе члана 403. став 2. тачка 3) а у вези члана 408. и 420. ЗПП и утврдио да ревизија тужиоца у том делу није основана.

У поступку пред нижестепеним судовима није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју овај суд пази по службеној дужности, на основу члана 408. ЗПП.

Из побијане другостепене пресуде произлази, да је тужилац делимично успео у спору, те да нема правни интерес за изјављивање жалбе на одлуку садржану у ставу првом изреке, због чега је другостепени суд, у складу са чланом 378. став 3. ЗПП, у том делу одбацио жалбу тужиоца. Полазећи од наведеног, по оцени Врховног суда, правилно је жалба тужиоца, у том делу, одбачена као недозвољена.

Са изнетих разлога, Врховни суд је на основу одредбе члана 414. став 1, а у вези члана 420. ЗПП, одлучио као у ставу трећем изреке.

**Председник већа – судија
Мирјана Андријашевић, с.р.**

**За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић**